

στην Αυστραλία πριν την υποχώρηση των Συμμαχικών Δυνάμεων.

Ο εγγονός του Μάρκ Μαρράι, επίσης τοπογράφος παραδέχεται ότι δεν κατάλαβε την αξία αυτών των εγγράφων. Τα είχε φυλαγμένα σε ένα συρτάρι για κάμποσα χρόνια μέχρι που η κυρία Ρόουσθορν του χτύπησε μια μέρα την πόρτα και ζήτησε να τα δει. «Κανονίσαμε μια συνάντηση με τον Μάρκ και έφερε μια βαλίτσα. Την άνοιξε.. Μέσα βρίσκονταν σημειώσεις και παρόλο που το μελάνι έσβηνε, αποσπάσματα από το ημερολόγιο ήταν αρκετά εμφανή ώστε να μπορούν να αντιγραφούν». Τώρα ο κ. Μαρράι με μεγάλη προσοχή ενώνει κομμάτι κομμάτι τους αρχικούς χάρτες...

Τα ευρήματα αυτά τράβηξαν το ενδιαφέρον και του Αντριου Κρεγκ, ο οποίος είναι υπεύθυνος της διοργάνωσης των εορτασμών της Καλλίπολης στην Κουινσλάνδη. Παραδέχεται ότι ο χάρτης του κ. Μαρράι έχει πολύ περισσότερες λεπτομέρειες για το Ράσελ Τοπ από οποιονδήποτε άλλο χάρτη μέχρι στιγμής.

«Δεν νομίζω το Πολεμικό Μουσείο να έχει έγγραφα με τόση λεπτομέρεια» είπε. Μετά από προσωπική επίσκεψη για να επιθεωρήσει το υλικό ο κάπταιν Κρέγκ είπε ότι αναζητά τρόπους να ψηφιοποιήσει το υλικό ώστε το κοινό να έχει πρόσβαση.

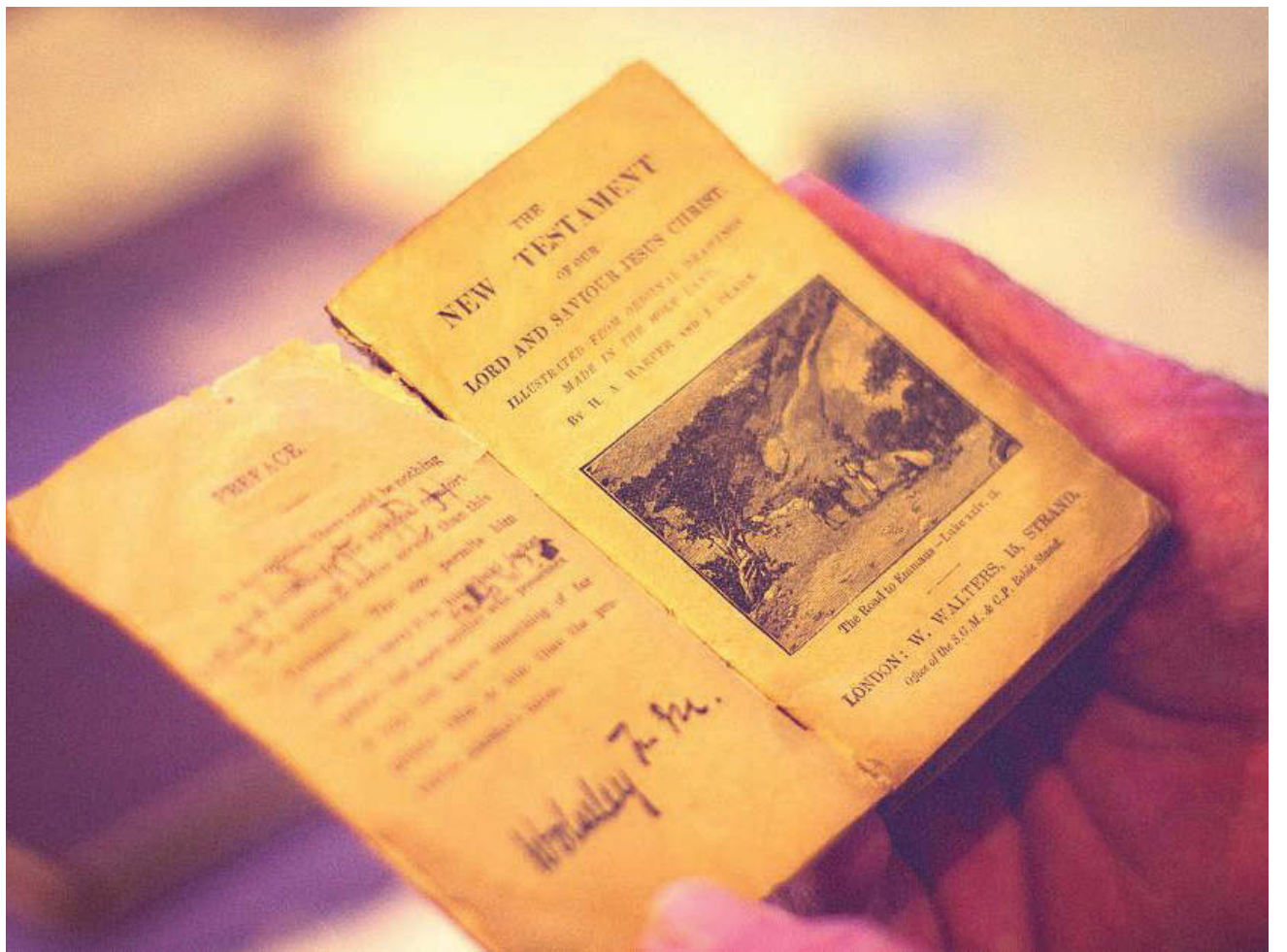
Σύμφωνα με αυτά που αναγράφονται στο ημερολόγιο, η χαρτογράφηση των χαρακωμάτων και σπαραγμών του Ράσελ Τοπ, υπό τα πυρά του τούρκικου στρατού δεν ήταν εύκολη υπόθεση.

Στις 12 Σεπτεμβρίου 1915 σημείωσε την πρώτη του (από τις πολλές) 'συναντήσεις' με το θάνατο.

«Στις έξι η ώρα, πήγαμε για νερό. Η διαδρομή αποδείχθηκε περιπετειώδης. Οι ελεύθεροι σκοπευτές ήταν σε επιφυλακή και μας περίμεναν. Οι σφαίρες σφύριζαν πάνω από τα κεφάλια μας. Τρέξαμε με το κεφάλι σκυφτό και βουτήξαμε μέσα σε ρηκά χαρακώματα».

Παρόμοια η εμπειρία και στις 27 Οκτωβρίου 1915. «Μερικοί σκοτώθηκαν, άλλοι τραυματίστηκαν. Εάν ήμουν στη θέση που ήμουν πριν λίγες μέρες, θα ήμουν σίγουρα νεκρός».

Η κυρία Ρόουσθορν σημειώνει ότι παρόλο το χάος και το μακελειό του πολέμου ο JN δεν παραδέχτηκε ποτέ ότι αισθάνθηκε φόβο.

Έγραφε σε κάποιο σημείο ότι ενώ σημείωνε κάποιες συντεταγμένες, σήκωσε το κεφάλι του και σε 20 γιάρδες μακριά είδε ένα τούρκο στραιώτη... Έσκυψε, οπισθοχώρησε και σημείωσε στο ημερολόγιο «πρέπει να έρθω πάλι αύριο για να το τελειώσω». Όλα αυτά δείχνουν ότι δεν αισθάνθηκε φόβο.

Κι ενώ ο αιματηρός πόλεμος συνεχιζόταν, ο JN παραπονιόταν για ένα μόνο πράγμα: έλλειψη φαγητού.

Το σημειώνει στο ημερολόγιό του στις 13 Οκτωβρίου 1915.

«Περπατήσαμε παραλιακά με την ελπίδα να βρούμε κάτι να φάμε στην καντίνα. Δυστυχώς τίποτα», γράφει.

Η κυρία Ρόουσθορν σημειώνει ότι όταν ο JN πεινούσε ο γραφικός του χαρακτήρας 'υπέφερε'.

Μάλιστα σε κάποιο σημείο γράφει «Πεινάω, κρυώνω, δεν μπορώ να ζεσταθώ».. και ο γραφικός του χαρακτήρας χειροτερεύει καθώς περιγράφει την απόγνωση του.

Το Emerald RSL σκοπεύει να χρησιμοποιήσει το υλικό του JN προς έκθεση κατά τους εορτασμούς για την εκατονταετία από την μάχη στην Καλλίπολη.

Λίγο πριν την υλοποίηση αυτού του σχεδίου, τα πολύτιμα έγγραφα εξαφανίστηκαν.

«Έγινε ληστεία στο γραφείο μου», δήλωσε ο κ. Μαράι.

Ένας κλέφτης μπήκε στο γραφείο, όταν δεν ήταν κανείς, έκλεψε φορητούς υπολογιστές, μπλοκ επιταγών και άλλα είδη γραφείου, και μαζί με αυτά και τη βαλίτσα με τα πολύτιμα έγγραφα του JN.

Έσπασε την πόρτα με το πόδι του... Άφησε ένα με-